

Zák. o propůjčování míst legionářům z 24. července 1919 č. 462 Sb. stanoví v § 1, odst. 2., že služba ztrávená v čsl. legiích počítá se všem legionářům trojnásobně do služby i výslužby. VI. nař. ze 4. března 1920 č. 151 Sb., vydané k provedení tohoto zák., provedlo tuto povšechnou zásadu ohledně stanovení služebního pořadí v čl. 1. v ten smysli, že služba ztrávená v čsl. legiích počítá se všem legionářům bez rozdílu, ke které kategorii státních zaměstnanců náležejí, trojnásobně do služební doby dle § 37 služ. pragm., rozhodné pro určení služebního pořadí v příslušné hodn. třídě, jmenováním nabyté, v čl. 3 sub lit. a) pak stanovilo:

Pro ty legionáře, kteří byli již před svým vstupem do legií ve státní službě, nebo kteří do dne vyhlášení zák. byli do ní přijati, vstupují v platnost výhody podle tohoto zák. co do doby do 31. srpna 1919 v legiích ztrávené dnem vyhlášení tohoto zák., t. j. dnem 7. srpna 1919. Doba legionářská po 31. srpnu 1919 započitatelná podle tohoto zák. vpočítá se dnem skončení jejich legionářské služby dle postupových předpisů té doby pro státní zaměstnance platných.

Ježto st-l, jak shora uvedeno, jmenován státním úředníkem dne 1. dubna 1919, tedy přede dnem 7. srpna 1919, vztahuje se posléze cit. ustanovení na něj. Ježto pak st-li počítá se doba legionářská do 31. prosince 1919, dlužno u něho rozeznávat dvě období, t. j. jednak onu dobu, kterou st-l ztrávil v legiích do 31. srpna 1919, jednak tu, jež se mu započítává od tohoto dne až do 31. prosince 1919.

Pro započtení legionářské doby, spadající do onoho prvního období, rozhodnou jest dle shora cit. předpisu okolnost, ve které hodnostní třídě byl st-l dne 7. srpna 1919, pro zbytek pak, ve které hodn. třídě byl dne 31. prosince 1919. Dle toho, co svrchu řečeno, není o tom sporu, že st-l byl v oba uvedené dny v XI. hodn. třídě. Právem tedy žal. úřad započítal st-li jeho legionářskou dobu v této hodnostní třídě XI.

Tím však vyčerpána také výhoda poskytnutá st-li zák. legionářským v tomto směru a pro stanovení jeho služebního pořadí v hodn. třídě vyšší, již dosáhl teprve pozdějším jmenováním, mohly přijíti v úvahu již jen všeobecné předpisy § 37 služ. pragm. Podle tohoto zák. ustanovení určuje se pak pravidelně služební pořadí dobou služebního času ztráveného v témž služebním odvětví v příslušné hodnostní třídě. Bude tedy pravidelně pro určení služebního pořadí rozhodným den jmenování do této hodnostní třídy. Jen výjimečně může přijíti v úvahu také ustanovení 2. odst. tohoto § 37, jenž bere zřetel také na pořadí v hodn. třídě nejbližší nižší, avšak jen tenkrát, jde-li o určení pořadí mezi úředníky, kteří byli současně jmenováni do té hodn. třídy, v níž pořadí jejich má býti určeno. Že by však o takovýto případ šlo také u st-le, to sám ani netvrdí.

Právem tedy určil žal. úřad pořadí st-lovo v X. hodn. třídě pouze podle data jeho jmenování.

Č. 3370.

Právo spolkové (Slovensko): I. Při všeobecné revisi stanov nelze schválení stanov odepřít proto, že spolek nezachovává stanov. — II. Okolnost, že stanovы spolku po právu již existujícího nebyly při nařízené všeobecné revisi stanov úřadem schváleny, není sama o sobě důvodem pro rozpuštění spolku.

(Nález ze dne 15. března 1924 č. 4447).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2117 adm. a jiné.

V ě c: Dr. Lev U. v B. jménem vlastním a jménem spolku B-ské kasino proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o neschválení stanov a rozpuštění spolku.

V ý r o k: N a ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e s e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím neschválil žal. úřad stanovy stěžujícího si spolku předložené k revisi z toho důvodu, že dle úředního zjištění spolek nedodržuje svých stanov a neprovádí kulturní činnost v stanovách vytčenou, ale pěstuje toliko hru v karty. Proto pak zároveň rozpustil spolek ten a nařídil příslušnému župnímu úřadu, aby podal návrh na opatření ohledně majetku tohoto spolku.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

V nař. rozhodnutí obsaženy jsou dva výroky, vyslovující jednak vrácení a neschválení předložených stanov, jednak rozpustění stěžujícího si spolku.

Podle slovního znění nař. rozhodnutí bylo žal. úřadu důvodem pro neschválení předložených stanov úřední zjištění, dle něhož spolek nedodržuje svých stanov a neprovádí kulturní činnost ve stanovách vytčenou, ale pěstuje toliko hru v karty, důvodem pak pro rozpustění byla mu ta skutečnost, že předložené stanovy nebyly schváleny. O žádném z těchto výroků nelze uznati, že by byl ve shodě se zákonem.

Pokud jde o neschválení předložených stanov, plyne už z věci samé, že předmětem úředního výroku může býti pouze obsah stanov těch, t. j. shodují-li se jednotlivá ustanovení těchto stanov, zejména pokud jde o účel, činnost, jakož i vnitřní a vnější zařízení spolku se zákonnými normami o tom vydanými. Otázka, zdali spolek dodržuje stanovy, jež si byl sám dal, či vybočuje-li z nich, nemůže však býti vůbec předmětem výroku úřadu, když jde o schválení či neschválení předložených stanov.

Leč ani pro rozpustění stěžujícího si spolku není v nař. rozhodnutí uveden žádný zákonný důvod. Jak již shora uvedeno, vyslovilo nař. rozhodnutí rozpustění spolku jen z důvodu toho, že stanovy spolku nebyly schváleny. Nss vyslovil již opětovně, zejména též ve svém nář. Boh. 2117 adm. právní názor, že okolnost, že stanovy spolku po právu již existujícího nebyly úřadem schváleny, není ještě sama o sobě důvodem pro rozpustění spolku. Při názoru tom setrval nss i v daném případě. Leč i kdyby bylo možno pojímati nař. rozhodnutí tak, že chtělo o důvod, jež uvedlo pro svůj výrok o neschválení stanov, opřítí také svůj výrok ohledně rozpustění spolku, nebylo by lze důvod ten považovati za dostatečný, neboť § 113 úst. listiny stanoví v odst. 2. výslovně, že spolek může býti rozpustěn jen, když činností jeho byl porušen trestní zákon nebo veřejný pokoj a řád. V pouhém neplnění všech úkolů, jež si spolek nějaký za cíl vytkl, nebo v pěstování hry v karty nelze však — bez přistoupení zvláštních nějakých okolností — spatřovati ještě porušení ani trestního zákona ani veřejného pokoje a řádu. Když tedy žal. úřad nezjistil žádných zvláštních okolností, jež by nečinnost spolkovou a ono pěstování hry v karty nějakým závadným způsobem kvalifikovaly, nelze jeho odůvodnění považovati za dostačitelé, aby jím po zák. mohlo

býti odůvodněno rozpuštění spolku, pročež slušelo nař. rozhodnutí ve všech jeho směrech zrušiti jako nezákonné.

Č. 3371.

Hospodaření s uhlím: * Ani z § 5 zák. č. 260/1920 ani z § 32 téhož zák. ve znění čl. I. zák. č. 296/1921 nelze vyvoditi oprávnění ministrů tam jmenovaných, ukládati majitelům dolů, aby vybírali a odváděli příplatky k uhelným cenám, určené pro výstavbu státních obytných budov pro horníky.

(Nález ze dne 15. března 1924 č. 4449.)

V ě c: Falknovsko-chebská důlní společnost v Praze (adv. Dr. Jan Žáček z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací (min. rada Ing. Jos. Urban) o zvláštní příplatek k uhelným cenám.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Vynosem z 29. září 1922 vydal min. veř. prací v dohodě s min. fin. a min. obch. vyhlášku tohoto znění:

»Vzhledem k usnesení min. rady ze 6. září 1922 a dle § 32 zák. z 9. dubna 1920, č. 260 Sb., ve znění čl. I. zák. z 12. srpna 1921 č. 296 Sb. stanoví ministr veř. prací v dohodě s min. fin. a obch. dle § 5 prv jmenovaného zák. příplatek (nepodléhající uhelné dávce) k cenám uhlí, určený pro výstavbu státních nájemných obytných budov pro horníky. Tento příplatek bude vybírán do konce roku 1923. Uhlí vyvážené do ciziny tomuto příplatku nepodléhá. Příplatek na rok 1922 stanoví se prozatím těmito částkami: Karlovy Vary pro hrubé uhelné druhy včetně ořech II. 30 h na 1 q a pro drobné uhelné druhy 10 h na 1 q.

Příplatky tyto vybírají majitelé dolů uvedených revírů počínaje dnem 1. října 1922 a odvádějí je měsíčně pozadu vždy do 25. na konto min. veř. prací zvláštními složnými listky, na nichž je příplatek jako takový označen. Týmž dnem zrušuje se v těchto revírech — pokud tam byl — příplatek na zlevnění potravin pro horníky. Příplatků vybraných v revíru bude zpravidla použito pro tento revír.

O stavebním programu pro každý jednotlivý revír rozhodne min. veř. prací vyslechna Poradní sbor pro záležitosti hornické.

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.»

Vyhláška tato uveřejněna v úředním listě, mimo to však o ní vyrozuměny i veškeré důlní podniky, mezi nimi i stěžující si společnost, již byla intimována vým. revírního báňského úřadu v K. V. ze 4. října 1922.

Stížnost do výnosu toho podaná vytýká mu nezákonnost, již spatřuje v tom, že není vůbec zák. podkladu, jenž by opravňoval státní správu ukládati majitelům dolů, aby příplatky uvedeného druhu vybírali a jí odváděli.

O stížnosti té uvážil nss toto:

Žal. úřad opřel výnos svůj o ustanovení § 5 zák. z 9. dubna 1920 č. 260 Sb. a § 32 téhož zák. ve znění čl. I. zák. z 12. srpna 1921 č. 296 Sb.

Cit. § 5 zák. č. 260 z r. 1920 zní: